

GILLETTE BÚRGÚND – 2. ÞÁTTUR

Búrgúnd – Frakkland
2. ÞÁTTUR – Endurkoma Sabine

Sögur eru aldrei eins, því augnablikin þar sem þær mætast eru aldrei eins. Staðir breytast. Árstíðir breytast. Fólk breytist. Og þegar konur verða á vegi manns missa spár allt gildi.

Ég sagði þessa sögu fyrir nokkru. Í dag vil ég segja hana aftur af meiri ákefð, nánast eins og samtal við sjálfan mig – kall úr minninu, rödd sem heldur áfram að berja á dyr tímans og minnir mig ekki aðeins á það sem var, heldur kannski líka á það sem enn gæti orðið.

2. ÞÁTTUR – ENDURKOMA SABINE

Fyrstu dagana notaði ég til að endurskipuleggja búgarðinn.

Sumir starfsmennirnir vildu semja.

Aðrir vildu útskýra hvernig hlutirnir hefðu alltaf verið gerðir.

Nokkrir töldu að hefðin sjálf væri rök.

Ég hlustaði.

Síðan ákvað ég.

Ég hafði engan hug á að semja upp á nýtt um laun, forréttindi eða gamlar venjur. Þeir sem vildu vera um kyrrt voru velkomnir. Þeir sem vildu fara fengu handaband og bros.

Án gremju.

Ég hafði lært það fyrir löngu að sumar venjur breytast sjaldan.

Þeim er skipt út.

Svo ég byrjaði að byggja upp nýtt lið.

Ábyrgt fólk.

Fólk sem þurfti ekki eftirlit hverja klukkustund dagsins.

Hugmyndafræði mín var einföld:

ekki skipa fyrir.

Skapaðu ábyrgð.

Vikurnar liðu hægt, mældar í takti vínekranna og vindsins sem fór yfir hæðir
Búrgúndar.

Ég hélt að ég hefði loksins fundið frið sem ég var hættur að leita að.

Síðdegis einn daginn birtist svo ítalskur bíll við innganginn að búgarðinum.

Úr fjarlægð sá ég konu og ungan mann stíga út.

Þau voru að leita að einhverjum.

Þau töluðu ákaft við einn verkamannanna, sem skildi ekki eitt einasta orð í
ítölsku. Þau endurtóku sífellt nafn.

Nafnið mitt.

Ég nálgadist á hestbaki.

Og tíminn stöðvaðist.

Þetta var Sabine.

Hún þurfti ekki að tala.

Hún þurfti ekki að kynna sig.

Sum andlit greypast dýpra í minnið en ljósmyndir.

Maður þekkir þau samstundis.

Jafnvel eftir áratugi.

Eitt augnablik varð ég ungur aftur.

Ekki ungi maðurinn á gömlu myndunum.

Ekki ungi maðurinn í opinberu skjölunum.

Ungi maður draumanna.

Mistakanna.

Ófullgerðu loforðanna.

Hjartað tók að slá af krafti sem ég hélt að væri löngu horfinn.

Ég steig af baki og lét sem ég væri rólegur.

Hún brosti.

Sama brosið.

Sama birtan í augunum.

Tíminn hafði bætt við glæsileika, ekki fjarlægð.

Við hlið hennar stóð ungur maður sem hún kynnti sem frænda sinn.

Ég virti hann vandlega fyrir mér.

Það var eitthvað óþægilegt við svipmótið.

Sömu augun.

Sami svipurinn.

Sama þrjóska mildin.

Sabine horfði á mig eins og maður horfir á manneskju sem aldrei hefur í raun horfið úr lífi manns.

Enginn vandræðagangur.

Engar útskýringar.

Aðeins hljóðlátur þungi alls þess sem við höfðum aldrei lifað.

Við gengum á milli vínviðanna.

Við töluðum um fortíðina eins og maður talar um gamalt hús þar sem minningarnar búa enn. Ég spurði hvernig henni hefði tekist að finna mig.

Hún hló.

Hlátur sem ég mundi fullkomlega.

„Þér að kenna.“

„Mér?“

„Já. Þú skrifaðir alltaf allt niður. Það sem þú gast ekki sagt fólki beint sagðir þú heiminum í bókunum þínum. Ég fylgdi orðum þínum árum saman. Hver blaðsíða skildi eftir nýja vísbendingu. Ég vissi að fyrr eða síðar myndi ég finna þig.“

Ég þagði.

Því hún hafði rétt fyrir sér.

Og á þeirri stundu skildi ég dálítið.

Hún hafði ekki komið af tilviljun.

Og kannski ekki ég heldur.

Stundum tekur það lífið áratugi að ljúka setningu sem var rofin fyrir löngu.

Ferdinando